

Stensballe: I de Udtalelser, som den højtærede Statsminister nu fremsatte, var der egentlig ikke noget nyt; det var det samme, som vi har læst der blev sagt i Folketinget, det var en Videreførelse af tidligere Forslag. Den højtærede Minister nævnte nu til sidst en Trustlov, som kunde bringe Priserne ned. Ja, man kan jo se saadan paa det Lovforslag, der foreligger, at hvis det bliver vedtaget i den foreliggende Form, vil det trykke Erhvervslivet og bringe Stivnen over Priser og alt muligt, men det foreligger ikke til Behandling her i Dag, og jeg skal ikke komme videre ind paa det.

Lidt mere bemærkelsesværdig forekommer det mig, den højtærede Statsministers Udtalelse angaaende Socialreformen var: at den skulde kunne højne Købeevnen her i Landet. Mon det virkelig skulde være saadan, at yderligere Understøttelser er det eneste, der kan hjælpe? Jeg tror ikke, det er den Vej, man skal, jeg tror ikke, at yderligere Understøttelser kan anvendes i denne Forbindelse. Det vil sikkert ikke højne Købeevnen, det vil tværtimod svække Erhvervslivet, hvis Skatterne af den Grund skal forhøjes.

Den højtærede Statsminister var ogsaa inde paa det gamle Nummer: Ophævelse af Lettelsen for Formueskatten og Nedsættelse af Militæruddgifterne. Den højtærede Statsminister kender mit Partis Stilling til begge Spørgsmaal. Vi vil godt gaa med til en Ordning, hvorefter man kan nedsætte Militæruddgifterne, men hidtil har vi ikke kunnet føre disse Forhandlinger frem, fordi den høje Regering ikke har villet gaa med til noget Forslag, som vi kunde finde acceptabelt.

Den højtærede Statsminister udtalte til sidst, at han ikke rigtig havde forstaaet, hvad vi vilde forhandle om. Jeg synes, jeg sagde tydeligt og klart, at vi vil være med til en Forhandling paa Grundlag af Krisefonds, paa Grundlag af Oprettelse af Krisekasser, og den Forhandling kan Regeringen og dens Partier for mig gerne faa afsluttet saa hurtigt, de ønsker det. Nu gælder det blot om at faa Udvalg nedsat og forsøge Forhandling. Den Dag, Regeringspartierne vil slutte, er vi sikkert ogsaa fra vor Side villige dertil.

Den højtærede Statsminister fandt, at det egentlig var urimeligt, at Arbejdere, som stod med godt Arbejde, skulde være med til at betale til Arbejdsløshedsunderstøttelsen (*Statsministeren* [Stauning]: Krisekasser). Ja, hvad er Krisekasser, og hvad

ikke, hvornaar indtræder Krisen? Det har vi hidtil aldrig kunnet faa klaret. Der har jo altid været en jævn Overgang fra visse fastsatte Understøttelser til andre ekstraordinære Understøttelser. Derfor holdt vi ogsaa paa i 1927, at det maatte være saaledes, at de paagældende selv ydede noget dertil, og her vil jeg gerne gøre opmærksom paa en Fejltagelse, som den ærede Ordfører for Socialdemokraterne gjorde sig skyldig i, idet han sagde, at den fortsatte Hjælp tidligere hvilede paa Forsikringsprincippet, altsaa ogsaa fra 1924—27. Nej, det var netop det, den ikke gjorde; da hvilede den paa det rene Understøttelsesprincip, men det viste sig ogsaa, at der kom saadanne Følger deraf, at vi for vort Vedkommende ikke længere turde blive ved at tage Ansvar, og derfor fik vi ændret Forholdet i 1927, saaledes at baade den almindelige Arbejdsløshedsunderstøttelse og Krisekasseunderstøttelsen skulde hvile paa Forsikringsprincippet. Den højtærede Statsminister gjorde i denne Sammenhæng gældende, at de, der var i Arbejde, ikke havde Indflydelse paa Rationaliseringen o. s. v. og derfor ingen Indflydelse paa, naar de blev arbejdsløse. Ja, en Ting har de i hvert Fald Indflydelse paa, idet de er med til at bestemme, hvilke Lønninger de skal have, og derved er med til at raade over, hvorvidt der kan fremkomme en konkurrencedygtig Produktion; dette opnaas ikke, naar vi ligger med et højere Lønniveau end noget af vore Nabolande eller vist overhovedet noget Land, og det er Forholdet efter de statistiske Oplysninger, der foreligger. Jeg har ikke været inde paa det før og har heller ikke villet fremdrage dette i Forbindelse hermed, men naar Spørgsmaalet nu bringes frem, maa jeg altsaa sige, at herigennem kan Arbejdsorganisationerne medvirke til, at vi faar en konkurrencedygtig Produktion. Der er gjort ganske overordentligt meget her i Landet fra Industriens Side for at rationalisere. Jeg tror ikke, der nu er saa mange Fabrikker, hvor man kan sætte ind og sige: Det er en gammel Smadrekasse, der slet ikke er gjort noget ved, og som ikke kan fabrikere til konkurrencedygtige Priser, hvis der ellers er konkurrencemulige Vilkaar at arbejde under. Derfor tror jeg, at der maa sættes ind nu, og der maa viges, hvis der overhovedet skal være Tale om, at vi skal have en saadan Produktion, at vi kan eksportere, naar det er muligt igen at eksportere — thi det er vanskeligt i Øjeblikket —, og producere